

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΝΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

ΡΑΥΝΑΜΙΕΣ, ΚΛΙΣΕΙΣ, ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Ο Μοντεσκιέ αισθανόταν μεγάλη δυσκολία εις τὸ νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του καὶ τότε μόνον ἐργαζότανε μὲ κάποια εὐκολία, ὅταν χτυποῦσε τὴν ἀκρὴ τοῦ ποδιοῦ του ἀπάνω στὸ τζάκι.

Ο Βυφῶν δὲν ἰδύνατο νὰ γράψῃ οὔτε ἓνα στίχο, ἂν δὲν φοροῦσε περιχειρίδας ἀπὸ δαντέλλες καὶ ἂν δὲν ἴτο στολισμένος, οὐδὲ νὰ ἐπαρόκειτο νὰ πῆρῃ σὲ χορῶ.

Ο Βένδοσλος, κόθος υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 12' καὶ ἑνδοξὸς στρατηγός, περνοῦσε ἕξ ἡμέρας τῆς ἡμέρας του στὸν ὄρνιθῶνα του, ὅπου καὶ ἐγεμμάτιζε.

Ο Δουκιανὸς διασκεδάζε σκοτώνοντας μυῖνες, μὲ μεγάλο δὲ ἑνθουσιασμό, κάθε βράδι, ἀνέφερε τὸ σύνολο τῶν φωνῶν του στὴν τράπεζα τῶν ἐπισημῶν.

Ο Μπετόβεν εἶχε μεγάλη μαυρία στὸ μαγεῖρισμα καὶ πολλὰς φορὰς ἐγκατέλειπε τὴν μουσικὴν γιὰ νὰ τρέξῃ στὸ μαγεῖρισμα.

Ο Βήρων περισοῦσετον ἑκαυχάτο γιὰ τὸ πέρασμα ποῦ ἔκανε κολυπώντας ἀπὸ τὴν Σποιδὸν στὴν Ἀβυδὸν κατὰ μέτρον τοῦ Λεάνδρου, παρὰ γιὰ τὴν τέχνην του. Ὁ ἴδιος ἦτο γεμάτος ἀδυναμίες καὶ προλήψεις καὶ λένε γι' αὐτὸν ὅτι ἐπίστευε στὰ φαντάσματα καὶ στὶς προσηυθῆσεις. Ἐνας μάγος τοῦ εἶχε εἰπῆ, ὅτι τὸ 36 καὶ 37 ἔτος τῆς ἡλικίας του θά του εἶνε δλέθριον καὶ ποτὲ ἢ ἰδέα αὐτῆ δὲ βγῆκε ἀπὸ τὸν νοῦ του. Ἡ Παρασκευὴ ἦτο γι' αὐτὸν ἡμέρα ἀποφάσε, μετὰ τρόμον δὲ θυμόταν ὅτι ἡμέρα Παρασκευὴ ἐπεβίβασθῃ τοῦ πλοίου στὴ Γένοια γιὰ νὰ ἔλθῃ στὴν Ἑλλάδα. Ἐνόμιζε κακὸν οἰωνὸν νὰ προσφέρῃ ἢ νὰ τοῦ προσφέρουν στὸ τραπέζι ἀλάτι καθὼς καὶ τὸ νὰ χροῖ ἀλάτι ἢ λάδι, νὰ τοῦ πέσῃ τὸ φῶρι ἢ νὰ οἰσθῇ κανένα καθρέφτη.

Ο αὐτοκράτωρ Ὀνώριος περνοῦσε τῆς ἡμέρας τῆς ἀργίας του θρησκείας λευκὰς ὄρνιθες. Μιὰ μάλιστα ἀπ' αὐτὰς τὴν ἀγαποῦσε ξεχωριστὰ καὶ τὴν ἔλεγε Ρώμη, διηγούνται δὲ γι' αὐτὴν καὶ τὸ ἔξῃς :

Ὅτε ἡ Ἐπιτάφος πρωτεύουσα τῆς δύσεως ἐκχυρέθη ἀπὸ τὴν Ἀλάριον, ἕνας δούλος ἐμπῆκε ἑντροσις στὸ δαμῆτιον τοῦ Αὐτοκράτορος κραυγάζοντας : Roma perit (χάθηκε ἡ Ρώμη!)

Ο Αὐτοκράτωρ σπκάθηκε οὐδὲ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός, νομίσας πρὸς στιγμήν ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ἀγαλλτοῦ του ζώου, ἐβγῆκε ἔξω ἀφίχοντας ἀπὸ τὸ θερμ. Ὅταν ὅμως τοῦ ἐξηγήθηκε τὸ πρᾶγμα ὁ θυμὸς ἔπαισε.

Ο Μωάμεθ ἔννοιωθε ἀδυναμία γιὰ τίς γάτες καὶ εἶχε μαζεμένες πολλὰς ἀπὸ αὐτὰς. Λένε μάλιστα ὅτι κάποτε μιὰ μικρὴ γάτα ἀπεκοιμήθη στὸ μανίκι τοῦ ἐπανωφορίου του, σὲ μιὰ ἐπισημὸν συνεδρίασιν, καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ σπκαθεῖ πρότιμος νὰ κοπῆ τὸ μανίκι του, παρὰ νὰ ταράξῃ τὸν ὕπνον τοῦ ἀγαπτοῦ του ζώου.

Τὴν ἴδια ἀδυναμίαν εἶχε γιὰ τίς γάτες καὶ ὁ Καρδινάλιος Ρισελιέ. Στὸ σπουδασιόριον του δὲ περνοῦσε πολλὰς ἡμέρας παίζοντας μαζί τους.

Ο φοβερὸς τύραννος εἰς τὴν Ρωσσίαν Ἰβάν ὁ τρομερὸς τίποτε δὲν ἠγάπα περισσοτέρον τῆς τὸν κάσμον ἀπὸ τὴν μουσικὴν, ὁδοκίς δὲ παρενρίσκοτο εἰς τὴν λειτουργίαν ἔπιανε ἓνα ραβδί κ' ἐρρηθιμίζε τὸ χροῖον τῆς μουσικῆς χτυπώντας το στὰ κεφάλια τῶν δυστυχῶν ἀλλοκῶν του.

Ο ἀξίος τοῦ τοιοῦτου πατρὸς υἱὸς τὸν Φέδωρ ἐδωπάνησε τὸν περισσοτέρον καιρὸ τῆς βασιλείας του χτυπώντας τίς καμπάνες.

Π. Κ. Σκληβας

ἐστάθηκε ἡ Μάγισσα !... Ἦταν τῶν γονέων καὶ παπποῦδων καὶ προσπαπποῦδων ἡ εὐχὴ καὶ αὐτὴ τίποτα δὲν τὴν περνάει !.....

*Ἐτσι γλυτώσαν τὰ παιδιά ! ***

*Ἐγεῖναν οἱ γάμοι μὲ καλὸ. Ἐμαίγεψε ἡ Πολιτεία, τὰ σπίτια ξαναῆσαν εἰς τὴν θέσιν τους, οἱ ἀνθρώποι ξεμαρμαρωθῆκαν, ἡ πεταλούδες ξαναπέταξαν στὸν οὐρανὸν, τὰ πουλάκια λευτερωμένα κελαιοῦσαν, τὰ σπουργιτάκια τοῖβιζαν σ' αὐλὰς καὶ κεραμίδια, ἡ σφήκες τρέξανε, νὰ βροῦν ἀπρόκοφτες νοικοκυρὰς, πού νὰ μὴ σκεπάζουν τὰ φαγητά, γιὰ νὰ τοὺς φῶν τὸ κρέας κομμάτι-κομματάκι, ἀνάσανε ἡ πλάσις, ἡ κοκκαλοκλαθὴ σκυιά ἐγεῖνε πάλι χῶμα στὸ κιβώτι καὶ ἠούχασε, ξαναφουσοῦσε τ' ἀεράκι καθαρό καὶ ἑσάστερο, ἀπὸ τὰ φαρμακωμένα μάγια, λάμπαν τὰ λουλουδία στοὺς ἀγρούς, ἡ βασίλισσα ξαναβόηξε τὴ «λάτρα» καὶ τὴν ξεκούρασί της, καὶ ἡ Ὠραιόφιλη καὶ ὁ Ζαν. γάργης τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐτυχίαν τους...

Ἡ κόρη τῆς Μ...ισσας, ἀπὸ τὸ κακό της, ἐγεῖνε σκουλίκι, καὶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ καρδὸν ποῦ αὐοῖζε κ' ἔδωκε τὸν Ζανταχάρη, ὅλο καὶ τρώει τὰ καρδύδια. Γιὰ τοῦτο μέσα στὸ σκληρὸ, τὸ καρδιδεῖν τὸ σόφριον τὸ ἀπέραστο, πάντα βρίσκειται κ' ἓνα σκουλίκι καὶ τὸ τρώει καὶ τὸ κοφαίνει...

Ποῦθε πέρασε ;

Καὶ ποῖται γι' αὐτὸ ἡ καρδύδια καὶ γι' αὐτὸ ἔχει βαρὺ τὸν ἰσχιόλ... Ἡ Μάγισσα δὲν ξαναφάνηκε. Ὅπου κακὸ στὸν κόσμο, καὶ ὅπου συμφαρὰ, ἔχει ζητάει νὰ τὴν βρῆτε...

Σ. Στάμ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

MARE VELIVELUM

Τοῦ Ὁτράν

Ὅλ' αὐτὰ γιὰ ποῦ πηγαίνουν τὰ καρδιά τὰ τρεχάτα, ποῦ ἀφίνουν τὸ λιμάνι καὶ μᾶς λέν τὸ ἔχε γειά, ποῦ πηγαίνουν τὰ καρδιά, ὅπου πάντοτε φευγάτα τ' ἄσπρα τουρ φτερεῖ γυρεῖω μακρὰ ἀπ' τὴν στεριά.

Φεύγουνε γοργὰ καὶ πάνε, στὸ γιαλὸ οὐδὲν σκορπιθοῦνε χώρες ἀγνωστες νὰ βροῦνε στὴ δική μας τὴν ματιά, κόσμου μαγικοῦς ὠραίους καὶ καλλίτερος νὰ ἰδοῦνε ἀπὸ τὸ λιμάνι πέρα μακρὰ στὴν ξεντιά.

Μὰ κανένα ἀπὸ ὅλα δὲ θὰ βροῦ τὸ ἀκρογιάλι, πού ὁ πόθος μου μὲ δίφα ἀκατάσβεστη ζητεῖ.

Ἄ ! ἡ χώρα ποῦ γρεῖνε ἡ καρδιά μου εἶνε ἄλλη, δὲν μποροῦνε τὰ καρδιά νὰ πετάξουνε σ' αὐτὴ !

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Τοῦ Χάινε

Ἀγάπη μου στὸν ὕπνον μου κ' οἱ δυὸ μας μιὰ νυχτιὰ Μ' ἐλεύθερη ἐτρέχαμε καὶ ἐλαφρὴ βαρκοῦλα, Ἀπλώνονταν ἡ θάλασσα τρυγῶρα μας πλατειά Κι' εἰς ἐφεύγαμε σ' αὐτὴ μὲ μουσικὴν τρεμουλά.

Πέρα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀπόκρηφο νησί, Ὅπου νεράιδες κατοικοῦν, οὐδὲν ἰσκιος ἐφαινόταν Ἐκεῖ χοροὶ οὐδὲν οὐφονας κρατοῦσαν χροσοί, Ἐκεῖ βιολεὶ ἀθάνατο περιόσα ἀκουγότανε

Καὶ ὁλοένα περὶ γλυκὰ βαροῦσαν τὰ βιολεῖ, Καὶ οἱ χοροὶ περὶ γογγύρα γυρίζαν στὸν ἀέρα Ὅμως σ' ἐμᾶς δὲν ἔμνε ἐλπίδα περὶ σταλιά, Κ' ἡ βάρκα μας ἐγκόστροσε ὡς τὰ πελάγη πέρα.

ΘΑΛΑΣΣΑ ΓΑΛΗΝΕΜΕΝΗ

Τοῦ Ὁτράν

Ἐἶνε νυχτιὰ, ἡ θάλασσα σ' τὴν κλίνῃ της κοιμάται Κι' ἀνάγια τόσο ἦσαν σ' τὸ ἀκρογιάλι σβῆνει, Πού ἀπ' τὴς ἀφρὲς κάθε μιὰ τὴν ὦρα αὐτὴ φοβάται Τὸν ὕπνον μ' ἓνα φίλημα ν' ἀρπάξουν ἀπὸ κλίνῃ.

Χωρὶς καμμιὰ ζαρωματιά καὶ φλοῖβισμα κανένα, Ἄ, εἶν' ἀγαθὰ νὰ θωρῆς σ' τὸν ὕπνον τὴ θωριὰ της, Σ' τὸ καθαρό της τὸ νερὸ νὰ βλέπῃς ὁλοένα Μέσα σ' τὴν λάμψῃ τῆς νυχτιᾶς τ' ἀστερία τὰ χροσοῦ της.

Ποῖδ εἶναι, πὲς μου θάλασσα, ἄχ πὲς τὸ μουσικὸ σου, Πού βροσκοῦς πάντοτε μ' αὐτὸ ἀπῆραντῃ γαλήνῃ, Γιατὶ γνωρίζω μιὰ καρδιά σὲ μιὰ παραφροσόνῃ, Πού θέλει νὰ βρῇ καὶ αὐτὴ τὸν ὕπνον τὸ δικό σου.

ΑΠ' ΤΟΝ ΚΟΙΤΩΝΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ

Τοῦ Χάινε

Μαργαριτέρια ἡ θάλασσα στὰ βύθη ἔχει κάτω Κι' ἀπὸ ἀστερία ὁ σφῆραδὸς τὸ μέτωπο γεμάτο, Μὰ μὲν ἡ καρδιά μου Ἐχει τὸν ξερωτὰ μου.

Μεγάλῃ εἶν' ἡ θάλασσα, ὁ σφῆραδὸς μεγάλος Μὰ ὅμως μεγαλιέτερη ἄκομα ἡ καρδιά μου, Μαργαριτέρια, ἄσπρα μου δὲν ἔχετε πῶ καλλός, Δὲν λῆμπετε περσοτέρο ἀπὸ τὸν ξερωτὰ μου.

Σ' ἐσένα, κόρη λυγρῆ, ἀνήκει ἡ καρδιά μου Καὶ τὴν κρατῆς τώρα ἐσὺ γαλανομάτα ἄλλ, Μὰ ἡ καρδιά μου, ἡ θάλασσα, τὸ σφῆραδὸν οἱ ὅλοισ Χάνονται, σβῆνουν σὲ σάσωμοι μπροστὰ σ' τὸν ξερωτὰ μου. Μετάφρ. Ἄντ. Θ. Σπηλιωτοπούλου